

JUBILEUMI MAJÁLIS A DEBRECENI ATOMKI-BAN

Sokan ismerjük azt az élményt, amit régen látott ismerősünkkel való találkozás jelent; pár másodpercig ismeretlennek tűnhet arca, aztán egyszerre csak meglátjuk benne a régi ismerőst. Öregdiákok, régi katonapajtások találkozásakor gyakori ez az öröm, ez az egymásra csodálkozás. Az ATOMKI ötvenéves jubileuma alkalmából összesereglett mintegy 350 főnyi egykori és jelenlegi dolgozónak is sok ilyen örömteli találkozásra adott alkalmat az ATOMKI udvarán 2004. május 21-én tartott majális.

Az MTA debreceni Atommagkutató Intézete 2004-ben ünnepli alapításának 50. évfordulóját. A jubileum jegyében íródtak a *Fizikai Szemle* 2004/5. számának cikkei, de az intézet több más módon is ünnepel: a fizikai ismeretterjesztés hagyományos tavaszi Fizikusnapjain az ATOMKI-ban folyó kutatásokról volt szó, összel nemzetközi tanácskozás és más tudományos összejövetelek során emlékezünk meg az ATOMKI ötven évéről külső intézmények képviselőinek a részvételével. Az ünnepi események tavaszi csokrának középpontjába egy olyan rendezvény került, amely az ATOMKI régi és jelenlegi dolgozói találkozásának, bensőséges ünneplésének volt hivatott lehetőséget adni.

Az ATOMKI-sok mindig örömmel hallgatják a látogatók dicséretét az ATOMKI udvarának, parkjának szépségéről. 2004. május 21-én a park tavaszi pompája a kertü mulatság előkészületeivel párosult: asztalok, padok sorakoztak a gyepen, a felkért vendéglátó cég sátrai alatt rotyogott a bográcsban a gulyás, hordókból hús sör várt csapolásra. 11 órára egybegyűltek a résztvevők, az idő is szép volt, így a felhőtlen ünneplésnek minden feltétele adva volt.

A hangszórókban felhangzott a sláger: „Újra itt van a nagy csapat...”, majd *Lovas Rezső* igazgató megnyitotta a találkozót. *Berényi Dénes*t, az intézet egykori igazgatóját

kérte fel ünnepi megemlékezésre. (Lásd *Berényi Dénes* írását alább.)

Berényi Dénes szavai után *Lovas Rezső* faavatási szertartás keretében elmondta, hogy mit jelképez a mellette levő facsemete, és mit takar a fácska melletti kék lepel.

A faavatás után az ünneplők az intézet Bem téri bejáratához vonultak, ahol *Lovas Rezső* megkoszorúzta az alapító igazgató *Szalay Sándor* emléktábláját, és felavatta az intézet egykori gyorsítóját mint térplasztikát. A 800 kilovoltos kaszkádgyorsító ezentúl szabadtéri muzeális tárgyként várja a Bem téren sétáló járókelők érdeklődő tekintetét.

A térről a résztvevők visszatértek az udvaron lévő asztalokhoz, és az igazgató pohárköszöntője után kezdődhetett az „aranylakoma”, ahogy azt *Lovas Rezső* nevezte utalva az 50-es számra. Az étel és ital mellett további kellemései is voltak az ünneplésnek. Több vállalkozó munkatárs jóvoltából született a jubileum apropóján egy anekdotafüzet, amely az ötven év anekdotáiból, sztorijáiból foglal magában egy nagy csokorra valót. Ebből egy kis csokorra valót felolvasás során hallhattak a résztvevők, a többit az elvihető füzetből olvashatták el később. Ilyen elvihető dokumentum volt még a frissen elkészült intézetismertető füzet és a *Fizikai Szemle* nek a jubileummal kapcsolatos száma. Egy kiállítás is várta a résztvevőket, amely az ötven év fényképeiből készült fűszerezve ATOMKI-s amatőr képzőművészek alkotásaival.

A történekekről már nem sok mindent kell mondani. Pedig az eddigiek csak a feltételekről szóltak, és a lényeg ez után teljesedett ki: beszélgetések ötven év ezernyi eseményéről, élményekről. Hosszú felezési idővel fogyatkozott csak a résztvevők száma, és még a beköszöntő esti sötétség is talált adomázó ATOMKI-sokat az asztalok mellett.

Máté Zoltán